

ερωτήσει αὐτὸν περὶ πάσης ἄλλης ἐπιχειρήσεως (Ὀδ. Γ. 71 καὶ ἐπ.). Ἀλλὰ καὶ βραδύτερον, κατὰ τὴν 6ην ἐκατονταετηρίδα πρ. Χρ., ἡ πειρατεία κατὰ μὴ Ἑλληνικῶν πλοίων ἐνεργουμένη, δὲν ἐξωρεῖτο ἀνέντιμος (Ἡρόδ. VI, 17. I, 166). Καὶ ἡ μετὰξὺ Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων συνθήκη (509 πρ. Χρ.) διελάμβανε αὐτοῦ τοῦ Καλοῦ ἀκρωτηρίου, Μαστίας, Ταρσίου, μὴ ληΐζεσθαι ἐπέκεινα Ῥωμαίους, μηδ' ἐμπορεύεσθαι, μηδὲ πόλιν κτιζεῖν (Πολύβ. Γ'. 24, 4).

Ἐνῶς ἡ οἰκία καὶ ἡ περιουσία τοῦ Ὀδυσσεύος οὐδεμιᾶς τυγχάνουσιν ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἀπουσίας προστασίας (Ὀδυσ. Δ, 165. Π, 118), οἱ κακοήθεις ἡγήτορες, οἵτινες καταναλίσκουσι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἡξιοῦντο συμπαθείας μᾶλλον ἢ ἀποδοκιμασίας.

Θλιβερωτάτη δὲ μάλιστα εἶναι ἡ περιγραφή τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου γινομένη (Ἔργα καὶ ἡμ. 182—199). Ἴσως ὅμως οἱ σκυθρωποί τῆς τοῦ Ἡσιόδου εἰκόνας χαρακτῆρες δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς γνησιωτέρους ἡρωϊκοὺς χρόνους, ἀλλ' εἰς τὴν μεταγενεστέραν ὁπωσοῦν τοῦ ποιητοῦ τούτου ἐποχὴν, καὶ ἦν οἱ μὲν παναρχαῖοι, οἱ αὐτοφυεῖς ἠθικοὶ δεσμοί, ἀπέβαλον τὸ πάλα αὐτῶν κράτος, ὡς πολλάκις συμβαίνει, διὰ τὴν πλείονα μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιμιξίαν, καὶ τὴν πλείονα ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξιν, κατέστη δὲ ὡς ἐκ τούτου ἀπεραίτητος ἡ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρξαμένη τφόντι, διὰ νόμων ῥητοτέρων καὶ αὐστηροτέρων, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ῥυθμίσις τῆς κοινωνίας, καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ἠθικοῦ τῆς πολιτείας προσώπου.

Ὅπωσδήποτε αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον λάθει εἰσέτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν συνειδήσιν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, ὑπεροχῆς, διότι ἡ λέξις βάρβαρος δὲν φαίνεται ἐτι ἐφαρμόζομένη εἰς ἔθνος τι, οὐδὲ συνεπαγομένη τὴν ἰδέαν διανοητικοῦ ἢ ἠθικοῦ μειονεκτήματος. Ὁ Ὅμηρος δὲν τὴν ἐφαρμόζει εἰμὴ εἰς τὰς γλώσσας, σημαίνει δὲ τὸ ἐπίθετον παρ' αὐτῷ γλώσσαν οὐ μόνον ξέην, ἀλλὰ καὶ ἀκατέργαστον καὶ τραχεῖαν. Οὕτως, ἀποκαλῶν τοὺς Σίντιας ἀγριοφώνους (Ὀδυσ. Θ, 294), καὶ βαρβαροφώνους τοὺς Κἄρας (Ιλ. Β, 867), ὑποδεικνύει: ἀριδῆλως, ὅτι εἶχε τὴν συνειδήσιν τῆς ἀρμονικωτέρας γλώσσης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐλάλει. Ἄν ὅμως ὁ ποιητὴς ἐνοεῖ τὴν ὑπεροχὴν τῆς κοινωνικῆς τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καταστάσεως ὡς πρὸς τὸν μόνον τῶν Κυκλάπων βίον καὶ τὰ ἄγρια τῶν Σικελῶν ἦη, ἐνοεῖ συγχρόνως, ὅτι περὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας οἱ φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἀνώτεροι τοῦ ἔθνους ἐκείνου. Διότι δὲν ἐπέστη ἐτι ἡ ἐποχὴ, καὶ ἦν οἱ προπάτορες ἡμῶν, μετὰ μακροῦς ἀγῶνας καὶ παθήματα πολλὰ, πρωτεύσαντες εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρώπινης γνώσεως καὶ ἀρετῆς, ἀναδειχθέντες τὸ μεγαλοφύεστερον ἅμα καὶ τὸ μαχιμώτερον τῶν ἐπὶ γῆς ἔθνων, τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ τὸ βωμολεῶτερον, τὸ εὐγλωττότερον καὶ τὸ πρακτικώτερον, καὶ γαυριῶντες δικαίως ἐπὶ τῇ ὁμολογουμένῃ ταύτῃ ὑπεροχῇ, ἀπέδωκαν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα τὴν ἔνοιαν τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ἐγκολάφαντες εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ φῦλα τὸ στίγμα κατωτέρας διακοητικῆς καὶ

ἠθικῆς καταστάσεως, καὶ ἀνηγόρευσαν μὲν ἑαυτοὺς ἡγήτορας καὶ ἀριστεῖς καὶ ἀακτας τοῦ ἀνθρώπινου γένους, προσέβλεψαν δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς λαοὺς ὡς ἐπὶ δῆμον πολὺν καὶ βάνανσον, καὶ εἰς δύο ἀνθρώπινων ὄντων φύσεις διήρσαν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἐνός, τοὺς βαρβάρους ἀφ' ἑτέρου ἐποχῆ οὐ μόνον μεγάλη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἐνιαῖα ἐν τῇ ἱστορίᾳ· διότι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔθνη ἐμεγαλοῦργησαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πολλὰ δὲ καὶ ἐκυριάρχησαν αὐτοῦ ὑλικῶς, οὐδὲν ὅμως ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ τὴν ἀξίωσιν ταύτης ἠθικῆς κυριαρχίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας κλίνει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἡ ἱστορία ἐπὶ διασχίλια ἤδη εἶτη.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ἐν τῷ Bulletin des sociétés savantes, ἐκδιδόμενῳ ἐν Παρισίοις ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑρεῖης:

α Ὁ Κ. Λεβαρδιέ, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς, ἐξακολουθεῖ ἐρευνῶν τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει βιβλιοθήκας. Κατορθώσας τέλος πάντων, μετὰ μακρὰς διαπραγματεύσεις, νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ ἀρχαῖον παλάτιον τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων (*) καὶ τῶν σουλτάνων, ὅπου ποτὲ Εὐρωπαίων ποὺς δὲν ἐπάτησε, θέλει μετ' ὀλίγον πληροφορήσει τὸ κοινὸν περὶ τοῦ σχεδὸν μυθώδους πλοῦτου τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι περιέχει ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος βωμός. Ὁ Κ. Οὐδικίνης λέγει ἐν ταῖς περὶ Τουρκίας ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ὅτι ὁ Κεμάλ ἐφένδης, πρέσβυς σήμερον τῆς Τουρκίας ἐν Πρωσίᾳ, ἶδεν ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου οὐραῖ ἢ ἐν τῷ κιοσκίῳ τῆς Βαγδάτης, μέγαν ἀριθμὸν Ἑλληνικῶν χειρογράφων. Ἐξ ἡμέρας κατέτριψεν ὁ Κ. Λεβαρδιέ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἀρχιφύλακος τοῦ παλατιοῦ, σκοπὸν ἐχούσης τὴν εἰς τὸ κιοσκίον εἰσοδὸν του. Ἐν τῇ πρώτῃ ὁροσῇ, ἐκεῖνο διακόσια περίπου συγγράμματα ἀνατολικά, οἷον βιβλία προσευχῆς, γενεαλογίας, κ.τ.λ., οὐχὶ δὲ καὶ ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Εἰς μάτην ὁ Κ. Λεβαρδιέ ἐπεσκεψθῆ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ ὑπόγεια· ἀντὶ βιβλίων εὗρε λειψάνα ἐρειπίων, ἐργαλεῖα, ἀντλίας πυροσβεστικᾶς, καὶ κιβώτια πλήρη πορολάνης διὰ λιθόστρωσιν. Φύλακες τινες εἶπον ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοτε ἐκεῖ καὶ παλαιὰ βιβλία, ἅτινα, διὰ τὴν σα-

(*) Τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων παλάτιον οὐδὲν εἰσέεται ἐν Βαγδατίῳ, πλην τῶν ἐρειπίων ἅτινα Τε κ φ ο ὁ ρ τ ε ρ ἀ γ ι καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἡμετέρων Π α λ ἄ τ ι ο ν τοῦ Β ε λ ἰ σ τ α ρ ἰ ο υ, ολιγοδομηθὲν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Σ. Π.

θρόνητα αὐτῶν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλοι πάλιν δυσχερῶντο ὅτι μετεφέρθησαν ἀλλαγῶ. Τοῦτο ἔδωκε τινὰς ἐλπίδας πρὸς τὸν Κ. Λεβαρδιέ, ὅστις ἐξακολουθεῖ καρτερικῶς τὰς ἐρεῦνας του.

α Ἐν τοσούτῳ ἐκ τῶν ἀνατολικῶν χειρογράφων, ὁ Κ. Λεβαρδιέ σημειοῖ τινὰ περιεργότατα καὶ σπανιώτατα, οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ ἡμετέρᾳ αὐτοκρατορικῇ βιβλιοθήκῃ εἰρσικόμενα, καὶ μάλιστα τὰς *Διηγήσεις*

Εἰς τὰς πληροφορίες ταύτας τοῦ *Bulletin*, προσέβητομεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐπομένας παρατηρήσεις. Ἀφοῦ Σουλεϊμάν ὁ Α', κυριεύσας τὴν Βούδαν μετὰ τὴν ἐν Μοχάκ μάχην (*), μετέφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰ λείψανα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ματθία Καρβίνου, σωθέντα ἀπὸ τῆς διαρπαγῆς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, ὅλοι οἱ φιλόλογοι αἰωνίως ὀνειρεύονται τὴν βιβλιοθήκην τοῦ αεραίου, ἐλπίζοντες νὰ εὑρωσιν ἐν αὐτῇ

Βελλισόριος.

τῶν κατακτήσεων τῶν Ἀράβων, γεγραμμένας ἀραβικῶς ὑπὸ Ἀχμέτ, υἱοῦ Ἰαχούα, τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀλ-Βιλαζερύ τὴν *Πραγματείαν τοῦ κατὰ τὰς ἀνατολικὰς θαλάσσας περίπλου*, τουρκιστὶ ὑπὸ Σιδί-Ἀλι-Τσελεβή τὴν *Ἱστορίαν τῶν Μογγόλων τῆς Περσίας*, περσιστὶ ὑπὸ τοῦ βιζήριου Ραχιδ' Ἐδδίν, μετὰ προλεγομένων ἀφορώντων τὴν ἱστορίαν τῶν Σινῶν καὶ τῶν Ἰνδῶν, πρὸ τῶν κατακτήσεων τοῦ Γεγγίς-Χάν καὶ πέντε τόμους ἀτελείς τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου τῶν *Παγκοσμίων γεωρικῶν τοῦ Θαβαρί*. Ἐν ἄλλῃ δέ τινι βιβλιοθήκῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Κ. Λεβαρδιέ εὑρε τὸ *Γεωγραφικὸν Λεξικὸν τοῦ Ἰαχούτ*. α

πολύτιμα συγγράμματα. Τὴν 12' ἑκατονταετηρίδα, οἱ κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν κυβερνήσει πρὸς εἰς ἐπέδωθησαν εἰς ἐρεῦνας, αἵτινες δὲν ἔμειναν πάντῃ ἀτελεσφόρηται. Οὕτως, ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ, εὐρίσκειται λαμπρὸν χειρόγραφον μετὰ γραφῶν, (ἀριθ. 7239) ἀναγόμενον εἰς τὴν στρατιωτικὴν, ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ ὁποῦ ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς σημείωσις:

(*) Μοχάκ, χωρίον ἐπὶ τοῦ Ἰστρου, πρὸς τὴν κείῃ Ὀγγαρίαν. Ἐκεί Σουλεϊμάν ὁ Α' κατετρόπωσε τὸ 1526 τοῦ Ὀγγάρου, στρατηγούντος τοῦ βασιλέως αὐτοῦ Ἁνδρέου τοῦ Β' ὅστις ἔπαισε μετ' ἑλλῶν δεκακοτὰ χιλιάδων Ὀγγάρων Σ. Π.

« Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει αεραίου, τῆ ἐπιμελεία τοῦ Κ. Γεραρδίνου, πρέσβους τῆς Γαλλίας παρὰ τῆ Πύλῃ. Ἰδοῦ ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Κ. Λουβουά, τῆς 10 Μαρτίου, 1687.

« Ἀπετάθην εἰς ἀρνησιβηρσκόν τινα Ἰταλὸν, ἀνθρωπον νουνεχῆ, ὑπηρετοῦντα παρὰ τῷ σιλικτάρη, πρώτῳ τοῦ αεραίου ἀξιωματικῷ καὶ φίλῳ ἐπιστηλίῳ τοῦ σουλτάνου. Αὐτὸς ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκερῆ τὰ βιβλία καὶ νὰ μοι τὰ κοινοποιήτῃ. Μοι ἔφερεν ἀλλεπαλλήλως ὅλους τοὺς σωζομένους συγγραφεῖς Ἑλλήνας μὴ ὑπερβαίνοντας τοὺς διακοσίους τόμους, τοὺς ὁποίους ὑπέβαλον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἰησουίτου Βερνιέ, καὶ τοῦ παρ' ἐμοὶ λογίου Μαρκέλου, εἴτινες ἐξελέξαντο δεκαπέντε ἐξ αὐτῶν, τῶν ὁποίων συνάπτω ἐνταῦθα σημειώσιν

» . . . Προσέλαθον δὲ καὶ τόμον λατινικὸν συντεθέντα, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα, καὶ περιέχοντα ἀπίρους εἰκόνας, ὄργανα καὶ μηχανὰς πολεμικὰς, πιθανῶς περιελθόντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν κατὰ τὴν Οὐγγαρίαν κατακτησῶν τῶν. »

Περὶ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἰδοῦ τί γράφει καὶ ὁ Παναγιώτατος πατριάρχης Κωνσταντίας ὁ ἀπὸ Σιναίου, ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ Κωνσταντιναδί.

» Ἡ δὲ ἐν τῷ Σεραγίῳ βιβλιοθήκη ἀρχαίων χειρογράφων, ἦτον διὰ πολλοῦ εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς Βυρώπης πρόβλημα· ἀλλ' ὁ Ἀβδῶς Σεβίνος, ὁ περὶ τὸ 1728 ἔτος ἀπασταλεῖς ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρὸς ἔρρουναν καὶ συλλογὴν Ἑλληνικῶν χειρογράφων, διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ περὶ τὸν δέκατον ἑκτον αἰῶνα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Τρίτου Ἀμουράτ, πυρκαυστος ἐγένετο. Ταύτης δὲ τῆς ὑπαρξίας, ἡ καὶ μὴ βιβλιοθήκης, ὁ παραγεόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἀβδῶς Γοδερίνης συνέταξε καὶ κατάλογον, συντελέσαντος εἰς τοῦτο αὐτῷ, ὡς λέγει, νέου τινος ἐν Σεραγίῳ δουλεύοντος, καὶ ὅσον ἐδυνήθη.

» Ὁ δὲ περιηγητὴς Λέλλα Βάλης, ὁ κατὰ τὸν δέκατον ἑξοδόμον αἰῶνα ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς Βασιλεύουσαν, κατεπίσθη, λέγει, ὅτι αἱ δέκα καὶ τέσσαρες δεκάδες τῶν τοῦ Τίτου Λιδίου βιβλίων, ἐναπόκεινται ὀλομελεῖς εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεραγίου, ἐξ ὧν ὡς δῆλον αἱ τέσσαρες μόνον φέρονται τετυπωμέναι σκῦτας δὲ ὁ μὲν μέγας τότε Λοῦξ τῆς Τοσκάνης ὑπέσχετο εἰς τὸν νοστριάμενον πέντε χιλιάδας γροσίων ἄλλοι κλοπῆς, ὁ δὲ παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πύλῃ τῷ τότε Βαίλος τῶν Ἑνετῶν, τὸ τούτων διπλοῦν, ἀλλ' οὐδὲν κατωρθώθη, καθότι ἐδόξαζον ὡς ἀλέατον εἰς ἑαστον ἑτερογενῆ τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, τὴν περὶ τὰ ἐνδότερα τοῦ Σεραγίου κειμένην. Εἰς αὐτὴν ἐραντάσθησαν, ὅτι εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν λοιπῶν καὶ ἑκατ. ν. εἰκοσι· ἀλλὰ χειρόγραφα Ἑλληνικὰ ὀγκώδη κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ἐξηγήσεις τινές εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, ὥστε εἴαν τις διασκοπήτῃ τὰς διαφοροὺς ἀνερωσεις τῶν περὶ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης συγγραψάντων, ὑπολαμβάνει, ὅτι τῷ ὄντι εὐρίσκεται ἑκατὸς ἀριθμὸς τῶν Ἑλληνικῶν, ὅσον καὶ λατινικῶν συγγραμμάτων κειμένων ἐκεῖ ἀτάκτως καὶ ἀνευ

καταλόγου. Οἱ δὲ πεπαιδευμένοι ἄνδρες, οἱ πεμφθέντες παρὰ τοῦ Πάπα Νικολάου περὶ τὸ 1453 ἔτος εἰς τὴν Κωνσταντινου καὶ Ἑλλάδα, πρὸς συλλογὴν Ἑκκλησιαστικῶν χειρογράφων, εἰς τοὺς ὁποίους προστεθῆ καὶ μισθὸς πέντε χιλιάδες χρυσῶν, εἴαν εὐρόντες φέρωσιν εἰς τὸν ῥηθέντα Πάπαν τὸ ἐν τῇ Ἑβραῖ ἰ πρωτότυπον τοῦ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγελίου, ἀνέπεισαν ἐκεῖνον, παρ' εἰδῶτων δῆθεν καταμαθόντες, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐναπέκειτο τάχα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεραγίου.

» Καὶ Κωνσταντῖνος ὡσαύτως ὁ Λάσκιαρς εἰς τὴν περὶ τῶν ἱστορικῶν Ἑλλήνων καὶ Σικελῶν αὐτοῦ πραγματείαν, λέγει, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων βιβλιοθήκην, ὅτε διήγεν εἰς τὴν λειποψυχούσαν πατρίδα του, ὀλομελεῖς τὰς Λιοθάρου τοῦ Σικελιώτου συγγραφάς· ἐξιστόρησε δὲ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς εἰς τεσσαράκοντα βιβλία τὴν οἰκουμένην ἱστορικὴν βιβλιοθήκην του, τῶν ὁποίων τὰ μὲν πρῶτα πέντε, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου ἀκαλοῦθως μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτι καὶ νῦν φέρονται, τὰ δὲ πέντε, τουτέστι τὸ ἕκτον μέχρι τοῦ ἐφεξῆς δεκάτου, ὡσαύτως καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ τελευταῖα εἰκοσι, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος μετὰ καὶ ἄλλων πολυπληθῶν διαφορῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἡμᾶς φθόνθας ἐστέρησε. Θαυμαστὸν τῷ ὄντι εἶναι ἂν αὐτὴ ἡ παρὰ πολλοῖς Ἑυρωπαϊαῖς δοξαζομένη βιβλιοθήκη περιεσώθη μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἔτιω καὶ μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, καὶ διὰ τί νὰ μὴ ὑποπέση καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσον καὶ πολλοὶ ἄλλοι μυριόβιβλοι, ἐν αἷς ἀπώλετο πολλῶν ἀρχαίων ἐνδοξῶν ἔργων μνήμη· καὶ ἡ τοιαύτη κατὰ περιόδους καταστροφὴ τῶν βιβλιοθηκῶν, ἀπώλεσε πολλὰ τῶν χειρογράφων καὶ πρωτοτύπων τῶν ἀπ' αἰῶνος διαφορῶν σοφῶν, ἐκ τῶν ὁποίων λείψανά τινα μόνον ἀπὸ τῆς κοινῆς συμφορᾶς εἰς ἡμᾶς διασώθησαν. »

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

—o—

Καὶ ἄλλοτε ἐμιλήσαμεν περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος τοῦ φιλοτιμου καὶ ἀόκνου Κ. Γούδα, τοῦ χρηγοῦντος τοῖς μὲν νέοις ἡμῶν ἰατροῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἐν ἐπαρχίαις ἐγκατεσπαρμένοις καὶ βιβλιοθηκῶν πλουσίων στερουμένοις, ἕλην ἄρθρον ἐπιτημονικῆς ἀναγκῆς, καὶ εὐκολίαν ὅπως παρακολουθῶσι τὰς νεωτέρας προόδους τῆς ἀναξαντλήτου αὐτῶν ἐπιστήμης· τοῖς δὲ ἀρχαιοτέροις καὶ σοφωτέροις ἀφορμὴν, ὅπως πρὸς ὄφελος τῶν λοιπῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ